

του είχε μ' ένα στεναγμό:

—Ο Ζάν δεν είχε καθόλου μυαλό. Ήταν ένας παραλυμένος, γι' αυτό πέθανε ξαφνικά τόσο νέος.

—Ήταν η ντροπή της οικογένεώς μας! συμπλήρωσαν η Εξάδελφος του. Σκορπούσε τα λεφτά του δω κι' εκεί...

—Ναι, είπαν κι' οι φίλοι του. Άγαπασε τα χαρτίτα και τις γυναίκες. Κρίμα, αυτά τον κατάστρεψαν! Άλλά από τί πέθανε;

—Έπαθε συγκοπή από τη στενοχωρία του, είπε με βεβαιότητα ο ξάδελφος του.

—Μπάρ, δεν βαρύνεσαι, ο γιατρός είπε ότι σάπισε από τις κατάρσεις, γι' αυτό κάρφωσαν και το φέρετρο, για να μη φαίνεται το πτώμα του παραμορφωμένο, είπε κάποιος άλλος.

«Τόν παληάνθρωπο, το γιατρό μου! σκέφθηκε ο Ζάν Μπουά, του πλήρως σωστές πενήντα χιλιάδες φράγκα, για να μου κάνει μια ψεύτικη πιστοποίηση του θανάτου μου κι' αυτός διέδωσε δ' τι του κατέθηκε».

Τέλος ήρθε η ώρα να τον μεταφέρουν στο νεκροταφείο. Οι νεκροθάφτες αναγκάστηκαν να βγάλουν τα λυγδιασμένα φράγκα τους, για να σηκώσουν την κάσση. Ήταν τόσο βαρεία, που άγκομαχούσαν κι' έβριζαν. Με χιλία βράσανα, κατόρθωσαν να πάνε την κάσση με το χέμα ως τ' αυτοκίνητο και να τη φορτώσουν. Οι «λυπημένοι» συγγενείς του ακήτησαν τώρα εθθου...

Μαζί τον είχαν ξεχάσει. Ο Ζάν Μπουά άρχισε να νευριάζει. Κατάλαβε πόσο δικιο είχε να φύγει μακριά απ' όλους αυτούς τους ανθρώπους, που ποτέ δεν τον είχαν αγαπήσει.

«Ωστόσο, είχε το κουράγιο να παρακολουθήσει την κηδεία του, να δη' το φέρετρο να το καπεθάζουν στον τάφο, να το σκεπάζουν με τα χώματα και να σωριάζουν πάνω στο χώμα τα στεφάνια με τα λουλούδια.

Ένωσε τότε ένα αίσθημα απολυτρώσεως και μία κρυφή χαρά πλημμύριζε την καρδιά του. Μ' αυτό το ξυπνο τέγνασμα, είχε κατορθώσει να ξεφορτωθί όλους τους ενοχλητικούς συγγενείς του και τους φίλους του. Ήταν ελεύθερος! Η ζωή του φαινόταν άντελως καινούργια. Νόμιζε ότι είχε ξαναγεννηθεί. Ναι, θα έφευγε από το Παρίσι και θα πήγαινε να ζήσει μόνος του και ν' αποσιωπή στις μελέτες του. Άλλά χρειαζόταν πρώτα μερικά βιβλία και διάφορα απαραίτητα πράγματα για το νοικοκυριό του. Έτσι, ήταν αναγκασμένος να μείνει μία εβδομάδα ακόμη στην κομοπόλι. Μά δεν στενοχωριόταν. Τίποτε πειά δεν τον άπασχολούσε. Ήταν ελεύθερος σαν το πουλί, δίχως έννοιες, δίχως στενοχωρίες.

Την παραμονή της αναχώρησής του για τη Βρετανία, του καρφώθηκε η ιδέα να επισκεφθί τον τάφο του. Ήταν μία τρελή σκέψη, που του ριζώθηκε στ' μυαλό και δεν τον άφηνε να ήσυχάσει. Τι έπρόκειτο λοιπόν να δη' εκεί πέρα; Άσφαλώς τίποτε τ' ασυνήθιστο. Οι συγγενείς του θα είχαν γράψει τ' όνομά του σ' ένα φτηνό ξύλινο στυρό τ'ό μόνο έξοδο που είχαν κάνει γι' αυτόν, γιατί—καθώς έλεγαν—ο «μακαρίτης» είχε φροντίσει και γι' αυτήν ακόμη την κηδεία του. Ωστόσο, δεν άδραξε στον πειρασμό και πήγε στο νεκροταφείο. Δέν άρρησε φυσικά να βρη τον τάφο του. Θυμόταν καλά τ'ό μέρος. Όταν έφτασε εκεί πέρα, έννοισε μία άνατριχίλα. Μά παγωμένη φωνή, διάβασε δυνατά τ' όνομά του : «Ζάν Μπουά. Έτ'ω ν 35». Κι' από κάτω, την ημερομηνία της γεννήσεώς του και τ'ό μέρα του θανάτου του, Ξαφνικά, έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξεως. Πάνω στα στεφάνια τ'ό τάφου, που είχαν μαρσά, έβλεπε ένα δροσερό μπουκέτο λουλουδιών. Αυτό τον τάρσε. Ποιός λοιπόν τόν θυμόταν ακόμη και τού έφερνε λουλούδια; Ύπ'ήρχε, άλήθεια, ένας άνθρωπος που τον σκεφτόταν; Περιέργως, έτρεξε και ρώτησε έναν φύλακα τού νεκροταφείου. Έκείνος τόν πληροφορήσε τότε ότι μία άμορφη κυρία έρχόταν κάθε πρωί και στόλιζε τόν τάφο του με λουλούδια! Ο Μπουά δεν πίστευε στ' αϊτία του. Έφυγε από τ'ό κοιμητήριο άναστατόμένος. Ήθελε να γνωρίσει αυτή την γυναίκα. Ήταν βέβαιος ότι δέν ήταν καμιά από τις συγγενείς του. Και σκέφθηκε να ξαναπάει την άλλη μέρα για να τή γνωρίσει. Όλη τή νύχτα δεν κοιμήθηκε. Προσπαθούσε να μαντέψη τήν άγνωστη, που...

Ο Ζάν Μπουά κλείστηκε στο γραφείο του και τακτοποίησε τους λογαριασμούς του...

Μόλις ημέρωσε, βρέθηκε κοντά στον τάφο του. Η άσωπομνησία του έσφιγγε τήν καρδιά. Κατάλαθε ότι ειχ' έρθει η κρισιμότερη στιγμή της ζωής του. Έπρόκειτο ν' άνακαλύψη τή γυναίκα, που πραγματικά τόν άγαπούσε κι' έκλαιγε τ'ό βάνάτο του. Πέρασαν μία, δύο, τρεις ώρες, χωρίς να παρουσιασθί κανείς. Τέλος ελβε μία άμορφη γυναίκα, με κουρασμένο πρόσωπο από τή λύπη να πλησιάζη τόν τάφο του, ν' άφήνη τα λουλούδια κι' έπειτα να σκεπάη τ'ό πρόσωπό της με τα χέρια της. Έβλεπε ότι οι όμοι της ταραζόντουσαν από τούς λυγμούς. Μά δέν θυμόταν να τήν είχε ποτεάνα συναντήσει τή γυναίκα αυτή. Παραξευμένος, πλησίασε κι' αυτός κοντά της και τή ρώτησε μ' ευγένεια:

—Γνωρίζετε τόν Ζάν Μπουά, τόν γνωρίζετε αυτόν τόν καλό άνθρωπο, κυρία;

—Η άγνωστη τόν κούταξε μ' ένα περίεργο βλέμμα. Έπειτα τ' άπάντησε με ειλικρίνεια:

—Όχι, κυρία. Μά πάντα ασθάνομαι τήν άνάγκη να κλαίω τόν άνθρωπο, που κατέστρεψε τή ζωή του με τις γυναίκες. Μοιάζει κι' αυτός σαν τ'ό σύζυγό μου, που μ' έγκατέλειψε για τόν τβιο λόγο...

Ο Ζάν Μπουά άπισθοχώρησε με φρίκη, νοιώθοντας ότι θα καταλάβει ότι αυτή η άγνωστη ήταν μία ύστερική, μία τρελή γυναίκα, που έρχόταν στο νεκροταφείο κι' έκλαιγε πάνω στους τάφους με μία ασιατική ευχαρηστικότητα!...

Έφυγε λοιπόν τρέχοντας απ' τ'ό νεκροταφείο, σαν να τόν κυνηγούσαν. Και τήν άλλη μέρα, με ραγισμένη τήν καρδιά, έφευγε για τή Βρετανία. Έχει χάσει πειά τήν έμπιστοσύνη του για τούς ανθρώπους κι' η ζωή τού φαινόταν μαύρη σαν τήν κόλαση. Καί τότε κατάλαβε πόσο άσχημα είχε κάνει, που θέλησε να δη' άν πραγματικά τόν άγαπούσαν οι φίλοι του κι' οι γνωστοί του. Και πάνω στην άπελπισία του τήν άπεριγραπτή, μόλις έφτασε σ' ένα ήσυχο χωριό για να έγκατασταθί, όπως είχε σχεδιάσει, μη μπορώντας ν' άνβέξη σ' όλες αυτές τις άπογοητεύσεις, άτοκτόνησε!

Αυτόκτόνησε πραγματικά αυτή τή φορά!...

LEON MORAN

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΩΣ ΠΕΤΥΧΕ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ο Γουλιέλμος Τέλλος και τό... ούράνιο τόξο έπαίξαν σπουδαίωτο ρόλο στην άνεξαρτησία τών Έλβετών, και λατρεύονται ως έθνικά είδωλά του:

Στίς 18 Νοεμβρίου τού 1307, ο Γουλιέλμος Τέλλος σκότασε μ' ένα βέλος τόν τυραννικό Γερμανό έπαρχο Γέσλερ. Κι' έτσι έβδωσε πρώτος τόν σύνθημα τής έξεγέρσεως τού υποδουλωμένου Έλβετών.

Πριν από λίγες ήμέρες όμοια, ένα ούράνιο τόξο—οφειλόμενο στη σελήνη κι' όχι στον ήλιο—φάνηκε στον συννεριασμένο και βροχερό όρίζοντα τής λίμνης Φειρβαλντάτ. Έτσι, φωτιστική και κάπως ή όχθες τής λίμνης, και μπόρσαν να άποβίβαστούν οι συνωμότες τής έπαρχίας Σβύτς, να έννοθούν με τούς συνωμότες τής έπαρχίας Ούντερβάλντων, και να κηρύξουν τήν επανάσταση.

Άν δέν γινόταν αυτή η έννοσις, τά γερμανικά στρατεύματα θα έβρισκαν τούς συνωμότες χωρισμένους και θα τούς διέλυαν έσκολα.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΕΘΙΜΑ

Σέ μερικά χωριά τής Ίσπανίας και στο Καμπάνο τής Σαρδηνίας, όταν γεννοῦν τ'ό πρώτο παιδί τούς η γυναίκες, σηκώνονται από τ'ό κρεβάτι και έπιλούνονται σ' αυτό ο σύζυγοί των. Κι' εκεί α σήνα δέχονται τις ειχές τών συγγενών και φίλων.

Στ'η Ίσπανία ίδιος εινε άρχαίωτα αυτό τ'ό έθιμο γιατί τ'ό περιγράφει έτσι άκριβώς μ' ο...Στράβων (Στράβωνος, Γ' § 17, σελίς στερεοτύπου κεμένου 224) L..

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τ'ό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτες Ικανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκες δλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημεριδών και περιοδικών, Ήμερολόγια, Καζακίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνες διάφορους. Άπευθυνθήτε η γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκας 7, Άθήνας.

την πράξι!